

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 18Cb/84/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112219014
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2013:8112219014.3

Uznesenie

Okresný súd Prešov v právnej veci navrhovateľky: P., Prešov, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Igor Šafranko, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti odporcovi: GE Money, a. s., Bottova 7, 811 09 Bratislava, IČO: 17 324 220 zastúpenému SOUKENÍK -ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, o obnovu konania, takto

rozhodol:

P o v o ľ u j e obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 18Rob/738/2005.

odôvodnenie:

Navrhovateľka sa návrhom podaným na tunajšom súde dňa 22.6.2012 domáhala obnovy konania v právnej veci Okresného súdu Prešov vedenej pod sp. zn. 18Rob/738/2005 podľa § 228 ods. 1 písm. a) a e) O.s.p.

Svoj návrh odôvodnila tým, že „pokiaľ sa jedná o nové, pre povolenie obnovy rozhodujúce skutočnosti, poukazuje na to, že okresný súd v pôvodnom konaní vôbec neuplatnil spotrebiteľské právo a je nanajvýš odôvodnené, aby toto právo uplatnil súd rozhodujúci o jej návrhu na obnovu konania. Je presvedčená, že už len tieto okolnosti, o ktorých sa dozvedela len teraz, sú samé o sebe dostatočným dôvodom pre povolenie obnovy konania vo veci 18Rob/738/2005“.

Ďalej uviedla, že zmluvu o úvere uzatvárala ako fyzická osoba, peňažné prostriedky si požičiavala na osobnú spotrebu od právnickej osoby, ktorá poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Zmluva o úvere však jasne vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy, no ani okresný súd sa nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy o úvere ako zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa. Toto nesprávne posúdenie sa najviac prejavilo v rozhodovaní súdu v priznaní úrokov z omeškania 0,1 % denne. V čase, keď sa prvýkrát omeškala so splátkou pre spotrebiteľa, prípustné občianskoprávne úroky z omeškania predstavovali zlomok súdom priznaných sankčných úrokov (§ 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

Poukázala na rozpor s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, a to s rozsudkom súdu z 27. júna 2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a rozsudkom súdu z 21. novembra 2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA.

Poukázala v tejto súvislosti aj na rozhodnutia tunajších súdov a to rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 17C 134/2008-31 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 46/2009 pri posudzovaní zmluvnej pokuty vo výške 0,25 % denne (súd pri tom uviedol, že nie je významné, či ide o úrok z omeškania alebo zmluvnú pokutu, lebo oba sú sankčné inštitúty), kde súd uviedol nasledovné: Zmluvná povinnosť zaplatiť riadne a včas je esenciálnou povinnosťou dlžníka, na druhej strane výška zabezpečenia je v tomto prípade zjavne neprimeraná a podľa názoru súdu v prejednávanej príhode pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ) ako aj pre neprijateľnosť (§ 53 ods. 4 písm. k) OZ) absolútne neplatná. Nie je zlučiteľné s dobrými mravmi, že pre porušenie právnej povinnosti (hoc takejto významnej v právnom vzťahu) je dojednané sankčné zabezpečenie predstavujúce v ročnom vyjadrení takmer 100 % istiny.

Odkázala aj na rozsudok Okresného súdu v Galante sp. zn. 23C/154/2008, v ktorom sa súd zaoberal aj výškou úrokov z omeškania, kde uviedol (s. 17): „Za odporujúce dobrým mravom súd považoval aj

jednotlivé základné dojednania zmluvných strán zapracované odporcom do spornej úverovej zmluvy, ktorú odporca ako sám uviedol na pojednávaní súdu, považoval za typovú zmluvu a to najmä ... dohodu zmluvných strán o veľmi neprímeraných sankčných úrokoch vo výške 0,27 % za každý deň omeškania, t.j. 98,55 % p.a., nakoľko ide o viac ako 10 násobné prekročenie prípustnej výšky úrokov z omeškania, ktoré v decembri 2007 predstavovali 8,5 % p.a. (2-násobok 4,25 % p.a. diskontnej sadzby NBS v roku 2007, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.), preto súd považoval dohodnuté úroky z omeškania nad 8,5 % za neplatné pre rozpor so zákonom.

Ak by súdy správne aplikovali občianskoprávne predpisy, nemohol by ani jeden súd veriteľovi priznať vyššie úroky ako tie, ktoré ustanovuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Právnym posúdením Okresného súdu ako spotrebiteľka utrpela značnú ujmu a zároveň došlo k bezdôvodnému obohateniu veriteľa. Na stránke Ministerstva spravodlivosti SR si prečítala aj viaceré súdne rozhodnutia v exekučných konaniach, ktoré jednomyseľne potvrdzujú, že takýto úrok, je v rozpore s dobrými mravmi.

Osobitne súdu dala do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoE 34/2009, v ktorom tento uviedol nasledovné: „Čo sa týka úrokov z omeškania ich výšku zákon č. 25/2001 Z.z. neupravoval. Takáto úprava bola obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch a to v ust. § 369 Obchodného zákonníka a v ustanovení § 517 Občianskeho zákonníka. Kým Obchodný zákonník v čase uzatvorenia zmluvy výšku úrokov pri jej dojednaní zmluvnými stranami neobmedzoval, Občiansky zákonník neumožňoval priznať vyššiu výšku úrokov z omeškania, než ako to vyplývalo z ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., teda maximálne len do výšky dvojnásobku diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníka bola v tomto smere pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. V tejto súvislosti je právne význané ust. § 54 Občianskeho zákonníka podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Ak rozhodcovský súd priznal oprávnenému zmluvne dojednaný úrok z omeškania vo výške 91,25 % ročne, t.j. vo výške niekoľko násobne vyššej v porovnaní s úrokom na aký by oprávnenému vznikol nárok pri aplikácii výhodnejšej právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku svojím rozhodnutím zaviazal povinného na plnenie právom nedovolené“. Týmto rozhodnutím Krajský súd v Prešove potvrdil uznesenie Okresného súdu Svidník, ktorý v exekučnom konaní vymáhanie sankčného úroku 91,25 % ročne kvalifikoval ako sankciu v rozpore s ochranou spotrebiteľa a výslovne uviedol, že rozhodcovský súd mal aplikovať priaznivejšie ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády 87/1995 Z.z.

Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 M Cdo 20/2009, podľa ktorého jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprímeranú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj podmienku uvádzanú vo Všeobecných podmienkach poskytovania verejnej mobilnej siete o uplatnení Obchodného zákonníka aj vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivejšie postavenie. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z.z. a ktoré neboli do troch mesiacov od dňa jeho účinnosti dané do súlade s ustanoveniami § 53 a 54 Občianskeho zákonníka, sú neplatné.

Uviedla, že okresný súd posúdil uzavretú zmluvu o úvere výhradne podľa pravidiel Obchodného zákonníka. Správne sa mala vec rozhodnúť v civilnom registri Ro. Rozhodol preto nezákonný sudca. Je presvedčená, že zmluvu a aj jej právny režim posúdil nesprávne a mal zmluvu posúdiť predovšetkým podľa pravidiel Občianskeho práva.

O tejto skutočnosti sa rovnako dozvedela iba nedávno z rozsudku Okresného súdu v Galante sp. zn. 23C/154/2008-403. Súd sa rovnako zaoberal posúdením zmluvy o úvere uzavretej podľa Obchodného zákonníka a uviedol nasledovné: „Spornou otázkou medzi sporovými stranami bola otázka posúdenia zmluvy nazvanej zmluvnými stranami, ako Zmluva o úvere zo dňa 5.12.2007, a to z pohľadu, či ide o zmluvu úverovú riadiacu sa Obchodným zákonníkom alebo o zmluvu o pôžičke, prípadne o zmluvu o spotrebiteľskom úvere právne podliehajúcu režimu Občianskeho zákonníka, prípadne režimu zákona 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a podporne režime Občianskeho zákonníka. Súd vychádzajúc z obsahu samotnej zmluvy, ako aj zohľadniac reálny spôsob dohodnutého a následne reálne zrealizovaného spôsobu poskytnutia finančnej hotovosti navrhovateľke, kedy k požičaniu jej peňažných prostriedkov veriteľom malo dôjsť v zmysle čl. 1 zmluvy a aj došlo ešte pred podpisom zmluvy (teda zmluva len neobsahovala záväzok veriteľa na požiadanie dlžníka poskytnúť dlžníkovi v budúcnosti úver, ako to má na mysli ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka) považoval spornú zmluvu za

zmluvu o pôžičke uzatvorenú podľa ustanovenia § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý právny vzťah však vzhľadom na ustanovenie § 2 zákona 258/2001 Z.z. je potrebné považovať za spotrebiteľský úver v tomto prípade poskytnutý na základe zmluvy o pôžičke. Zmluva o úvere v zmysle Obchodného zákonníka je totiž zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká dohodou zmluvných strán o jej obsahu a na jej vznik sa nevyžaduje aj reálne poskytnutie úverových prostriedkov. Naproti tomu, od takejto zmluvy o úvere je potrebné rozlišovať zmluvu o pôžičke, upravenú Občianskym zákonníkom (§§ 657 a 658), kde ich o reálnu zmluvu, ktorou jedna strana (veriteľ) prenecháva druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veci rovnakého druhu.“ V uvedenom rozsudku v súvislosti s posúdením zmluvy súd uviedol aj ďalšiu podstatnú skutočnosť a to. „V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že samotný odporca ako subjekt podnikajúci v oblasti, okrem iného, aj ekonomického poradenstva vedome a bez náležitej starostlivosti, ktorú bolo potrebné od neho očakávať a bez náležitého zhodnotenia finančnej situácie navrhovateľky tejto predložil na podpis spornú zmluvu o úvere uzatváranú podľa Obchodného zákonníka obsahujúceho prísnejšiu úpravu práv a povinností strán, ako by tomu bolo, ak by s navrhovateľkou uzavrel zhodne so svojou inzerciou zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka (§ 657 a 658), resp. zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli zákon 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zmene a doplnení zákona SNR 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v ktorom konaní odporcu súd videl už od počiatku správania sa odporcu vo vzťahu k navrhovateľke konanie odporujúce v spoločnosti uznávaným pravidlám správania sa podnikateľských subjektov vo vzťahu k bežnému spotrebiteľovi, akým navrhovateľka v tomto vzťahu bola.“

Ak by sa teda mal súd vecou opätovne zaoberať, so zohľadnením týchto právnych záverov uvedených v týchto rozhodnutiach, ako spotrebiteľka je presvedčená, že by v rámci predbežnej otázky musel posúdiť viaceré zmluvné podmienky (zmluva o úvere č. 1007843603 zo dňa 27.12.2002), a to so zreteľom na ich nesúlad so zákonom, európskymi pravidlami na ochranu spotrebiteľa a dobrými mravmi. Posúdenie zmluvných podmienok necháva na úvahu súdu (§ 153 ods. 3 O.s.p.). Podľa jej názoru viaceré zmluvné podmienky spôsobili a založili nerovnováhu v právach a povinnostiach v prospech veriteľa. Osobitne cíti potrebu súdu zdôrazniť, že v jej neprospech a spotrebiteľov došlo: k dojednaniu neprimeraných sankcií, a to zmluvných pokút a úroku z omeškania a k dojednaniu nejasných a pre spotrebiteľa nezrozumiteľných podmienok zmluvy, na ktoré nadväzovala hrozba uloženia sankcie.

Ďalej uviedla, že povolenie obnovy konania je dôvodné aj preto, že rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora a to s Rozsudkom súdu z 27. júna 2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a Rozsudkom Súdu z 21. novembra 2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA.

V prípade Océano Gruppo Editorial, Európsky súdny dvor rozhodol, že ochrana poskytnutá spotrebiteľom Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.apríla 1993 o neprimeraných, nečestných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách má za následok, že národný súd môže svojím vlastným návrhom určiť, či je zmluvná podmienka nečestná, počas svojho predbežného zhodnotenia pokiaľ ide o fakt, či sa môže k nároku prikrčiť pred národnými súdmi. Národný súd je povinný počas použitia ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než uvedená Smernica, interpretovať ich pokiaľ je to možné v svetle presného znenia a účelu Smernice. Požiadavka o výklad v zhode so Smernicou žiada národný súd zvlášť podporiť výklad, ktorý by na jeho vlastný návrh nepovolil jurisdikciu naň delegovanú na základe neprimeranej, nečestnej podmienky.

V prípade Cofidis SA, Európsky súdny dvor rozhodol, že súd je povinný neaplikovať vnútroštátne procesné pravidlo týkajúce sa možnosti namietat' neprimeranosť zmluvnej podmienky; možnosť súdu skúmať ex offo nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na príspevanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Ňou napádané rozhodnutie je v priamom rozpore s vyššie uvedenými rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, čo iba potvrdzuje, že vnútroštátny súd porušil komunitárne práva zamerané na ochranu spotrebiteľa.

Pre prípad, že by súd nepovolil obnovu konania, dáva do pozornosti rozhodnutie ESLP vo veciach Beian v. Rumunsko (č.1) zo dňa 6. decembra 2007, v ktorom tento rozhodol, že vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv, konkrétne čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1. V tomto zmysle by sa potom súd musel

vysporiadať aj s nimi uvádzanými rozhodnutiami vnútroštátnych súdov, ktoré potvrdili a aj potvrdzujú, že spotrebiteľke, ktorou je aj navrhovateľka, musí súd priznať náležitú ochranu.

Neprijateľné zmluvné podmienky boli aplikované a súd ich premietol do platobného rozkazu. Súd ju pritom mal zbaviť týchto podmienok a to podľa rozsudku Oceano, Mostaza Claro, Pannon, uznesenie Súdneho dvora Pohotovosť C 76/10, ASTURCOM a iné.

Súd v rámci prípravy na pojednávanie doručil označenému odporcovi návrh spolu s uznesením o procesných právach a poučeníach, pričom tento podaním doručeným súdu dňa 12.4.2013 uviedol, že označený odporca nie je pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko dňa 21.9.2009 uzatvoril odporca / ako postupca/ so spoločnosťou BL Finance, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 44 307 683 /ako postupníkom / Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej pohľadávka z úverovej zmluvy č. 1011841432, ktorú evidoval odporca voči navrhovateľke, a ktorá bola predmetom konania 18Rob 738/2005 bola postúpená postupníkovi. Z predloženej zmluvy a jej prílohy nebolo možné však preskúmať, či tvrdená námietka nedostatku pasívnej legitimácie je oprávnená, teda, či skutočne došlo k postúpeniu práve nárokov priznaných platobným rozkazom 18Rob 738/2005. V prílohe č.1 k tejto zmluve je ako dôkaz na túto skutočnosť zvýraznený červeným riadok s textom:

1011841432 BCARD 330,2 62,57 5,31 218,75 616,83.

Dňa 23.9.2013 z Advokátskej kancelárie SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o. ako zástupcu spoločnosti BL Finance, s. r. o., bola súdu doručená žiadosť o zaslanie rovnopisu návrhu na obnovu konania. Následným podaním doručeným súdu dňa 14.10.2013 BL Finance, s. r. o. ako postupník GE Money, a. s. podal rozsiahle skutkové a právne zdôvodnenie nesúhlasu odporcu v tejto veci, v ktorom uviedol, že navrhovateľka na základe uzatvorenej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 1011841432 zo dňa 24.5.2002, ktorej neoddeliteľnú súčasť tvorili obchodné podmienky, obdržala úverovú kartu, ktorá jej umožnila čerpať peňažné prostriedky na nákup tovaru a služieb až do výšky 12 000,00 Sk a vyčerpala sumu v celkovej výške 16 371,50 Sk, a to nákupmi tovaru, tak ako je to uvedené v avíze vykonaných platieb. Zmluva bola uzavretá v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, pričom bola dohoda účastníkov, že na vzťahy z nej vzniknuté sa vzťahuje Obchodný zákonník.

Navrhovateľkou nezaplatená istina z dôvodu čiastočných úhrad sa ustálila na sume 11 511,20 Sk s prísl. Nezaplatením viac ako troch splátok v lehote ich splatnosti sa odporkyňa dostala do omeškania (všetky úverové splátky sa stali predčasne splatnými) a bola teda v zmysle zmluvy a sadzobníka povinná zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 0,1% denne z istiny odo dňa nasledujúceho po dni, keď sa celý úver stal splatným (odo dňa 12.3.2004), a zmluvnú pokutu vo výške 20% z istiny, minimálne 100,- Sk. Keďže navrhovateľka svoju povinnosť nesplnila, podal postupca na Okresný súd Prešov návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým bolo návrhu vyhovené. Platobný rozkaz bol navrhovateľke riadne doručený a nebol podaný odpor s odôvodnením.

Postupník namietla, že nebol splnený dôvod pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a), ktoré pripúšťa ako dôvod obnovy konania nové skutočnosti, iba za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok a to ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti uplatniť v pôvodnom konaní bez svojej viny a tieto skutočnosti sú spôsobilé privodiť navrhovateľovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci v pôvodnom konaní. Otázkou viny účastníka je potrebné podľa neho posudzovať striktnie z procesného hľadiska. Ide spravidla o situácie, keď skutočnosti v čase pôvodného konania objektívne existujú, avšak účastník z procesného hľadiska nezavinil, že sa súd s nimi nemohol oboznámiť, teda spravidla účastník o nich v čase pôvodného konania nevedel. Má zato, že neexistujú dôvody v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) a e) na obnovu konania. Taxatívne dôvody obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nenapĺňajú dôvody navrhnuté navrhovateľkou, ktorá sa mohla v pôvodnom konaní dať zastúpiť advokátom, ktorý by ju aj súd upozornil aj na prípadnú pochybnosť, či danú úverovú zmluvu je potrebné posudzovať ako zmluvu o úvere podľa ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, teda ako absolútny obchod, alebo ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, na ktorú by sa mali aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda navrhovateľka si sama zavinila, že sa súd týmito skutočnosťami v pôvodnom konaní nezaoberala a teda ňou tvrdené skutočnosti nemožno použiť ako dôvod na obnovu konania.

Navrhovateľka ako dôvod obnovy podľa neho uviedla rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, ktoré v čase pôvodného konania neexistovali. Nové rozhodnutia, teda také ktoré boli prijaté až po tom, čo rozhodnutie v pôvodnom konaní nadobudlo právoplatnosť, pritom môžu byť dôvodom obnovy konania iba v prípade, ak si súd vyriešil určitú otázku ako predbežnú a po skončení pôvodného

konania rozhodol o nej iný orgán odlišne, alebo ak súd vychádzal z rozhodnutia iného orgánu, ktoré bolo neskôr zrušené a rovnaké skutkové okolnosti boli vyriešené inak než v rozhodnutí, z ktorého súd v pôvodnom konaní vychádzal.

Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 4C/97/2007, podľa ktorého dôvodom na obnovu konania nemôže byť skutočnosť, že sa odporca po vydaní platobného rozkazu dozvedel o právnom názore vyslovenom Najvyšším súdom, o ktorom snáď skôr nevedel.

Ohľadom druhého dôvodu na povolenie obnovy konania a to, že právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, ak odporkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora:

Rozsudkom Súdu z 27. júna 2000 Spojené prípady C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA a Rozsudkom Súdu z 21. novembra 2002 - prípad C-473/00 Cofidis SA, v prvom prípade ide o rozsudok, ktorý vydal Európsky súdny dvor 27. 6. 2000 v druhom bol rozsudok Európskeho súdneho dvora vydaný dňa 21. 11. 2002.

Rozsudky sú uverejnené na internetovej stránke CURIA v deň ich vyhlásenia alebo čítania. Neskôr sú uverejnené v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu, ktoré sú prístupné verejnosti informačnom portály o práve Európskej únie www.eur-lex.europa.eu. Platí nevyvrátená domnienka, že dňom uverejnenia sa rozhodnutia stali známymi každému, koho sa týkajú.

Navrhovateľka taktiež nevyužila možnosť podať podnet na Komisiu na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich, ktorá by sa bola povinná jeho podnetom zaoberať a ani nevyužila právo dať sa v konaní zastúpiť advokátom, naopak počas celého konania bola absolútne nečinná.

Ohľadom zachovania subjektívnej lehoty na podanie návrhu poukázal na to, že samotný vzor na podanie návrhu na obnovu konania (len s minimálnymi zmenami) skopírovala z internetovej stránky Združenia na ochranu spotrebiteľa a je zrejme nedodržanie tejto lehoty, a preto by mal súd návrh zamietnuť aj ako oneskorene podaný.

Pokiaľ navrhovateľka poukázala na rozhodnutie ESLP vo veci Beian v. Rumunsko, oproti tomu poukazuje na vec Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 4C/67/2013 v ktorom súd vyslovil názor, že predmetné rozhodnutie nie je a ani nemôže byť dôvodom na obnovu konania.

Na pojednávanie, ktoré bolo vo veci nariadené na 12.11.2013 sa navrhovateľkou označený odporca, ktorému bolo doručené predvolanie ešte dňa 10.9.2013 nedostavil.

K námietkam spoločnosti BL Finance s.r.o. navrhovateľka namietala, že jej oznámenie o postúpení pohľadávky doručené nebolo a exekúcia, ktorá bola ukončená vymožením pohľadávky sa od počiatku až do konca viedla na oprávneného t.j. navrhovateľkou označeného odporcu GE Money, a. s. Bottova 7, Bratislava, IČO: 17 324 220.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, oboznámením spisov tunajšieho súdu sp. zn. 18Rob/738/2005, 10Er/158/2009, predložených rozhodnutí a ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľka je fyzickou osobou.

Odporca je vedený v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddieli Sa vo vložke 176/B s dňom zápisu 1.10.1991 a v predmete činnosti o.i. aj poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov / nebankovým spôsobom/.

Dňa 24.5.2002 požiadala navrhovateľka u sprostredkovateľa BAUMAX SR, spol.s r.o. filiálka Košická ulica č. 4 v Prešove o poskytnutie revolvingového úveru a o vydanie úverovej karty napísanej na jej meno na formulári obchodnej spoločnosti GE Capital Multiservis, k.s. so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 8, IČO: 35783214 s tým, tohto istého dňa aj zmluva bola podpísaná navrhovateľkou a sprostredkovateľkou Zmluva o revolvingovom úvere číslo zmluvy 1011841432 s úverovým rámcom 12 000,-Sk s výškou pravidelnej mesačnej platby 600,-Sk s tým, že dátum prvej splátky je do 24.6.2002 a splátky je potrebné uhrádzať vždy k 24.dňu v mesiaci.

V časti formuláru označenej ako Zmluva o úvere je uvedené, že „zákazník a GE Capital Multiservis, k.s. v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v obchodných podmienkach zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti GE Capital Multiservis, k.s. a sadzobník, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy. Zákazník sa s obchodnými podmienkami o revolvingovom úvere zoznámil, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zákazník sa zoznámil so sadzobníkom poplatkov spoločnosti GE Capital Multiservis, k.s., hlavne s výškou úrokovej sadzby pre revolvingový úver. Zákazník súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane textu obchodných podmienok o revolvingovom úvere a sadzobníka a prehlasuje, že je spôsobilý na všetky právne úkony, a že jeho osobné údaje uvedené v žiadosti zodpovedajú skutočnosti. „

Na druhej strane formulára boli uvedené Obchodné podmienky zmluvy o revolvingom úvere spoločnosti GE Capital Multiservis, k.s. / ďalej „VPZ“/ odkazujúce o.i. aj na zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch / ďalej „ZSU“/.

Podľa bodu 6.1. VZP, zákazník je povinný platiť pravidelné mesačné splátky, zahŕňajúce splátku istiny a úroku („splátka“) v stanovených termínoch a v dohodnutej výške tak, ako je uvedené v zmluve a týchto obchodných podmienkach. Zákazník je povinný platiť za vyžiadané peňažné prostriedky úroky stanovené na základe úrokovej sadzby podľa aktuálneho sadzobníka s tým, že úročené je uskutočňované denne odo dňa potvrdenia jeho žiadosti o poskytnutie peňažných prostriedkov podľa bodu 3.2 až do dňa splatenia istiny úveru. Zákazník je ďalej povinný platiť ďalšie poplatky, ostatné náklady a úroky podľa tejto zmluvy, pričom úročené je vykonávané denne odo dňa čerpania/potvrdenia jeho žiadosti o poskytnutie peňažných prostriedkov podľa bodu 3.2 až do dňa úplného splatenia jeho celkového zmluvného záväzku voči veriteľovi, predstavujúceho súčet istiny, úrokov, poplatkov a ostatných nákladov podľa zmluvy.

Podľa bodu 7 VZP, porušenie povinností zákazníka vyplývajúcich zo zmluvy zakladá právo veriteľa na zmluvnú pokutu a tam, kde je to stanovené, tiež na dohodnutý úrok z omeškania, nezávisle od toho, či ide o zavinené alebo nezavinené porušenie povinností.

Pre prípad porušenia povinností zákazníka poskytnúť riadne a včas peňažné plnenie v dohodnutej výške sa dojednáva úrok z omeškania vo výške podľa aktuálneho sadzobníka. Okrem práva na úrok z omeškania vzniká veriteľovi pri porušení zmluvy zákazníkom podľa tohto článku tiež právo na zmluvnú pokutu podľa aktuálneho sadzobníka, všetky výdavky veriteľa spojené s vymáhaním pohľadávky sú účtované na ťarchu zákazníka.

Podľa bodu 10.7 VZP, vzťahy veriteľa a zákazníka výslovne neupravené zmluvou alebo týmito obchodnými podmienkami sa riadia ustanovenia ZSU a ObZ.

V závere tlačiva je uvedený Sadzobník poplatkov a to takto :

Poplatky

Poplatok za otvorenie revolvingového účtu	1,5% z úverového rámca
Poplatok za pravidelný výpis z účtu	--
Poplatok za mimoriadny výpis z účtu	30 Sk
Poplatok za vydanie náhradnej úverovej karty	100 Sk
Poplatok za blokáciu úverovej karty	--
Poplatok za odloženie splatnosti splátok úveru	--
Poplatok za vrátenie preplatku	100 Sk
Poplatok za vrátenie platby s chybným symbolom	100 Sk
Poplatok za iný spôsob platby	100 Sk
Poplatok za predčasné splatenie	--

Pokuty

Zmluvná pokuta za omeškanie splácania úveru	20 % z dlžnej čiastky minimálne 100 Sk
---	--

Úrokové sadzby

Úroková sadzba % p.m.	2,46 %
Úrok z omeškania	0,1 % denne z dlžnej čiastky

Navrhovateľke bola poskytnutá platobná karta, z ktorej finančné prostriedky čerpala.

Od 17.5.2005 došlo k zmene obchodného mena GE Capital Multiservis, k.s., na GE Money Multiservis, k.s.

Dňa 16.12.2005 bola tunajšieho súdu doručená žaloba žalobcu: GE Money Multiservis, k.s./ pôvodné obchodné meno GE Capital Multiservis, k.s./ proti žalovanej Viere Mikitovej, o zaplatenie 11 521,20 Sk, úroku z omeškania vo výške 0,1% denne z tejto sumy od 12.3.2004 do zaplatenia , úroku vo výške 2,46% mesačne z tejto sumy od 12.3.2004 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 2 302,24 Sk s návrhom na vydanie platobného rozkazu, pričom žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že na základe uzavretej zmluvy žalovaná z úverového rámca čerpala sumu vo výške 16 371,50 Sk, ako je to uvedené v avíze vykonaných platieb, tvoriaceho prílohu žaloby a uhradila splátky, ktoré boli v zmysle zmluvy započítané ale ostatná splátka bola uhradená 11.3.2004, a keďže ďalšie splátky nezaplatila, nezaplatená istina predstavuje sumu vo výške 11 511,20 Sk. Nezaplatením viac ako troch splátok v lehote ich splatnosti sa žalovaná

dostala vo vzťahu k žalobcovi do omeškania, lebo všetky úverové splátky sa stali predčasne splatnými a jeho teda povinná v zmysle zmluvy a sadzobníka zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 0,1% denne z istiny odo dňa nasledujúceho po dni, keď sa celý úver stal splatným - odo dňa 12.3.2004, a zmluvnú pokutu vo výške 20% z istiny.

Od 21.6.2006 došlo k zmene právnej formy spoločnosti a obchodného mena na GE Money Brokers, a.s. Dňa 11.6.2007 vydal Okresný súd prešov pod sp.zn. 18Rob 738/2005 na základe tohto návrhu platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2007.

Z výsluchu navrhovateľky súd zistil, že odpor voči nemu nepodala, lebo si bola vedomá skutočnosti dlhu, ale nezaoberala sa vysokými úrokmi z omeškania. Až vo februári 2012 po vyplatení dlhu sa dozvedela konzultáciou v združení na ochranu spotrebiteľov, že v zmluve, ktorú uzavrela sú neprijateľné zmluvné podmienky a požiadala združenie o pomoc. Pokiaľ pracovala na Okresnom súde Prešov neprichádzala do styku vôbec s agendou spotrebiteľských sporov. Keď podávala návrh na zastavenie exekúcie, nebola ešte v kontakte so združením, len počula nejaké informácie v médiách o týchto nebankových subjektoch a o tom, že tieto zmluvy odporujú dobrým mravom, preto tie údaje, ktoré uvádzala návrhu na zastavenie exekúcie v zmysle týchto svojich informácií aj formulovala.

Na základe právoplatného platobného rozkazu požiadala dňa 24.9.2009 JUDr. Pavel Halás, súdny exekútor pod č. Ex 12566/09 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 382,10 eura s príslušenstvom a trov exekúcie.

Dňa 20.10.2009 bolo pod č. 57070593 a spisovou značkou 10Er/158/2009 udelené poverenie na vymoženie tejto sumy s príslušenstvom a zmluvnej pokuty 76,42 eura.

Dňa 6.9.2010 vydal súdny exekútor Upovedomenie o začatí exekúcie pre vymoženie:

382,10 eura s príslušenstvom, 905,58 eura - 0,1 % denný úrok z omeškania zo sumy 382,10 eura od 12.3.2004 do zaplataenia, čo ku dňu vydania tohto rozhodnutia predstavuje uvedenú sumu, 732,40 eura - 2,46 % mesačný úrok zo sumy 382,10 eura od 12.3.2004 do zaplataenia, čo ku dňu vydania tohto rozhodnutia predstavuje uvedenú sumu, 16,50 eura súdny poplatok za udelenie poverenia, 107,91 eura - trovy konania, 61,98 eura - trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, 76,42 eura - zmluvná pokuta, 376,64 eura - predbežné trovy exekúcie podľa ustanovenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku.

Dňa 13.9.2010 bol platiteľovi mzdy povinnej - Okresnému súdu Prešov doručený príkaz na začatie exekúcie na sumu 2.992,63 eura. Od septembra 2010 k novembru 2011 bolo zrazených povinnej zo mzdy suma 2.165,10 eura.

Z účtu povinnej v mBanke bola v mesiaci november 2010 zrazená suma 217,92 eura.

Oprávnená z platobného rozkazu v tomto konaní navrhovateľka podala dňa 15.11.2011 návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnila tým, že vymáhané plnenie je právom nedovolené, resp. odporuje dobrým mravom. Nebankovým subjektom stanovený úrok podstatnou mierou presahoval horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami, a preto postup tejto spoločnosti je konaním v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

O tomto návrhu exekučný súd nerozhodoval, pričom však podľa oznámenia súdneho exekútora doručeného súdu dňa 15.12.2011 bolo zistené, že k tomuto dňu exekútor vymohol celkovú sumu vo výške 2.571,74 eura, úroky z omeškania a úroky boli povinnej zastavené 8.2.2011. Celkový zostatok pohľadávky vo výške 571,16 eura.

Následne podaním doručeným súdu dňa 3.9.2012 súdny exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie s tým, že exekučné konanie bolo skončené vymožením.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa § 228 O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmiar, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmiar schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 229 O.s.p., obnova nie je prípustná proti rozsudkom

a) ktorými sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že tu nie je;

b) ktorých zrušenie alebo zmenu možno dosiahnuť inak.

Podľa § 230 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,

b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,

c) § 228 ods. 1 písm. c),

d) § 228 ods. 1 písm. d),

e) § 228 ods. 1 písm. e).

Navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné.

Podľa § 232 O.s.p., návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Pre konanie o obnove platia primerane ustanovenia o konaní v prvom stupni

Po vykonaní dokazovania súd dospel k takému právnomu záveru, že pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že podmienka pre povolenie obnovy a to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, a mohli by privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie, je v jej prípade splnená a za také považuje rozhodnutia súdov, o ktorých sa dozvedela až v čase, kedy sa so svojou vecou obrátila na združenie na ochranu spotrebiteľov - /tieto rozhodnutia sú uvádzané v úvode odôvodnenia rozsudku a to v časti odôvodnenia návrhu, a preto súd nepovažuje za potrebné ich opätovne uvádzať a citovať/ - je potrebné prisvedčiť odporcovi, že tieto by museli objektívne v tom čase byť vydané, aby mohla byť splnená táto podmienka, ale neboli.

Avšak ohľadom druhého dôvodu pre povolenie obnovy konania uvedenému v § 228 ods.1 písm.e/ O.sp., v podstatných okolnostiach sa stotožňuje s právnym odôvodnením uvedeným v návrhu na povolenie obnovy a k tomu dodáva:

Zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť 1.4.2004, bola implementovaná do nášho právneho poriadku o.i aj Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a to v úprave spotrebiteľských zmlúv v §§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 tohto zákona, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 tohto zákona, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
  - b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
  - c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
  - d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
  - e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
  - f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
  - g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
  - h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
  - i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
  - j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.
- Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 tohto zákona zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa Prechodných ustanovení uvedených v § 879e ods.2,3 tohto zákona, spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením § 55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy, a s ustanovením § 57 tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ustanoveniami § 53, 54 a 57 tohto zákona podľa odseku 3, sú neplatné po uplynutí troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Spotrebiteľ má právo odstúpiť od spotrebiteľskej zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch, ktorá nie je podľa odseku 3 daná do súladu s ustanovením § 55 ods. 1 tohto zákona, ak ide o náležitosti zmluvy, a to do troch mesiacov po uplynutí lehoty podľa odseku 3.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase prijatia tohto zákona - výška úrokov z omeškania bola dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 544 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa § 3 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Ak teda zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola ku dňu 1.4.2004 platná, a opak nikdy nebol tvrdý ani dokázaný, bolo povinnosťou v tomto konaní odporcu dať do súladu túto zmluvu, keďže sa nepochybne jednalo a jedná o spotrebiteľskú zmluvu, do súladu s prijatými ustanoveniami pod následkom neplatnosti tých ustanovení, ktoré odporovali ochrane spotrebiteľa.

Odporca tak zjavne neurobil a v súdnom konaní uplatňoval aj tie nároky, ktoré boli uplatňované na základe nekalých podmienok prijatých v zmluve. Za tieto, v súvislosti s ustálenou súdnou praxou aj vnútroštátnych aj európskych súdov, je potrebné považovať najmä tie ustanovenia, ktoré upravujú neprimerane vysoké sankcie za porušenie povinnosti platiť riadne a včas splátky ako aj zmluvnú pokutu, ktorý nárok nebol osobitne vyjednaný a vôbec nemôže požívať právnu ochranu pre rozpor s ustanovením § 544 Občianskeho zákonníka vyžadujúcim písomnú dohodu o zmluvnej pokute.

Platobný rozkaz bol vydaný v čase, kedy ešte procesnoprávna úprava neimplementovala Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a tak aj v prípade, že sa uplatňovalo právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy obsahujúcej neprijateľné podmienky a odporcom bol spotrebiteľ, súd mohol platobný rozkaz vydať. Ak však tak urobil a spotrebiteľ sa nebránil podaním odporu, platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a následne sa stal exekučným titulom.

Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jána Ciráka, CSc. „Vymožitelnost spotřebitelských práv v kontexte úpravy nekalých klauzúl v spotřebitelských zmluvách“

uverejnenom v zborníku Medzinárodnej konferencie v kontexte vymožitelnosti práva v Slovenskej republike konanom v roku 2009 v Omšenie, 1.-2.10.2009, v ktorom o.i. uvádza : „ Občiansky zákonník upravil neprijateľné klauzuly v spotrebiteľských zmluvách tým, že prevzal úpravu Smernice 93/13/EHS. Pochybnosti o plnom prispôbení sa smernice vzbudzovali aj z prílohy smernice selektívne vybrané príklady neprijateľných klauzúl. Slovenská právna úprava uvádzala v demonštratívnom výpočte iba desať nekalých klauzúl oproti smernici, ktorá ich obsahuje celkovo 17. Nedostatočná transpozícia smernice bola napokon odôvodnená aj tým, že do textu ustanovenia § 53 ods. 1 OZ sa z príslušnej smernice vôbec nedostala formulácia, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkou dobrej viery (pozri čl. 3 ods. 1 smernice č. 93/13/EHS). Pochybnosti o implementácii sa vzťahovali aj na čl. 4 smernice, podľa ktorého sa nekalosť zmluvných podmienok má hodnotiť aj vo väzbe na inú zmluvu, od ktorej spotrebiteľská zmluva závisí.

V nadväznosti na vyššie uvedené nedostatky implementácie európskeho práva do právneho poriadku Slovenskej republiky vznikla situácia, že národná právna úprava nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách umožňovala viacero výkladov, čo do značnej miery zrelativizovalo pôvodný význam a účel, ktorý sledovala novela Občianskeho zákonníka.

Napriek tomu, že podľa ustálenej judikatúry je povinnosťou vnútroštátneho súdu natoľko, nakoľko je to len možné, interpretovať zákon vo svetle znenia a účelu smernice v nadväznosti na čl. 189 Zmluvy o EHS (dnes čl. 249), v súdnej praxi sa prakticky neobjavil nárast prípadov spojených s uplatnením spotrebiteľských práv vyplývajúcich z nekalých klauzúl v spotrebiteľských zmluvách. Na tom pritom nič nemení skutočnosť, že implementácia smernice v oblasti zákona o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb. zahrňovala oproti súkromnoprávnej úprave Občianskeho zákonníka viaceré chýbajúce atribúty ochrany spotrebiteľa (napr. § 23a ods. 1 a 2). V danej situácii neprispieval k prehľadnosti novej právnej úpravy nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách aj Obchodný zákonník. Obchodný zákonník výslovne neurčoval - napr. na rozdiel od českej právnej úpravy - či vo vzájomných vzťahoch podnikateľov a spotrebiteľov prichádza do úvahy aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka ohľadne nekalých klauzúl, t. j. ohľadne kogentných noriem všeobecného súkromného práva. Išlo najmä o výklad spotrebiteľských zmlúv, ktoré sú osnované na zásade obsiahnutej v § 54 ods. 2 OZ, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Úpravu § 262 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka podnikatelia často využívajú pri príprave formulárových zmlúv, ktoré sa predkladajú na podpis spotrebiteľom. Spotrebiteľ pri tom je postavený do role, že buď formulárový návrh akceptuje a tovar, resp. službu mu podnikateľ poskytne alebo, v prípade odmietnutia zmluvy tovar či službu nedostane. Tvorba zmluvy sa tak nedeje vzájomnou negociáciou, ale sa obmedzuje na bezvýhradnú akceptáciu formulárovej predlohy zmluvy. V tejto situácii treba zdôrazniť, že ustanovenia § 262 Obchodného zákonníka nevyklúčujú právnu záväznosť ustanovení Občianskeho zákonníka o nekalých klauzulách v spotrebiteľských zmluvách.

5. Nedostatočná transpozícia smernice č. 93/13/EHS o neprijateľných klauzulách v spotrebiteľských zmluvách v zákone č. 150/2004 Z. z. nepriniesla do slovenskej právnej úpravy štandardy, ktoré vyplývali zo znenia a účelu smernice.“

Preto za takejto právnej úpravy až následne dochádzalo k zosúladeniu právnej praxe na Slovensku s už vydanými rozhodnutiami Súdneho dvora Európskych spoločenstiev a alebo iného orgánu Európskych

spoločenstiev, a táto bola zjavne v rozpore s týmito rozhodnutiami vydanými na ochranu spotrebiteľov, ktoré aj uvádza navrhovateľka v návrhu.

Skutočnosť, že táto judikatúra je uverejňovaná na internetovej stránke CURIA v deň ich vyhlásenia alebo čítania a neskôr sú uverejnené v Zbierke rozhodnutí Súdneho dvora a Všeobecného súdu, ktoré sú prístupné verejnosti informačnom portály o práve Európskej únie www.eur-lex.europa.eu a platí nevyvrátiteľná domnienka, že dňom uverejnenia sa rozhodnutia stali známymi každému, koho sa týkajú, by skôr mala zaťažovať právne vedomie postupcu, ktorý bol v konaní zastúpený advokátom, ako navrhovateľku - osobu neznalú spotrebiteľskej legislatívy a bez právneho vzdelania.

Prístup k judikatúre Súdneho dvora je obsahom odborných právnických publikácií /napr. Bobek, Komárek, Passer, Gillis - Predbežná otázka v komunitárnom práve, vydaná v roku 2005 v Linde Praha, a.s./ a pokiaľ sa týka interpretácie a aplikácie európskeho práva, je nemožné aby si výklad súladu s rozhodnutiami Súdneho dvora v tom ktorom konkrétnom prípade dokázal urobiť právny laik bez detailnej znalosti práva nielen európskeho ale aj vnútroštátneho. Aj podľa tejto odbornej publikácie je judikatúra Súdneho dvora publikovaná vo všetkých úradných jazykoch Európskej únie, ale sú publikované s viac ako ročným oneskorením. Elektronická verzia rozhodnutí Súdneho dvora je na internetových stránkach Súdneho dvora <<http://www.curia.eu.int/>> prístupná v deň vyhlásenia rozhodnutia, teoreticky by mala byť prístupná v deň vyhlásenia vo všetkých jazykových verziách, ale v praxi to sú len niektoré jazyky.

Až keď navrhovateľka vyhľadala odbornú právnu pomoc, za ktorú ani súd nepovažuje už združenie na ochranu spotrebiteľov, pretože tieto združenia majú občiansky spoločenský charakter a nie charakter právnych služieb nahrádzajúcich advokátske služby, mohlo sa jej dostať primeraného poučenia o jej právach spotrebiteľky. Ak tak neurobila v skoršom konaní, kedy ani postupca zastúpený advokátom nebol známy skutočnosti, že porušuje spotrebiteľskú legislatívu prijatú Európskou úniou a nezosúladiť zmluvné ustanovenia o nekalých podmienkach s už spomínanou smernicou, nemožno to pričítať na jej ťarchu a považovať to za správanie nečinné a bez primeranej opatrnosti.

Preto súd považuje za rovnako splnenú aj podmienku včasnosti podania tohto návrhu a preto súd návrhu ako dôvodnému vyhovel a povolil obnovu konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje,

v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.